

Dansk Musik Tidsskrift

Tidsskriftets eget forum

- [FAQ](#)
[Søg](#)
[Tilmeldte brugere](#)
[Grupper](#)
[Tilmeld](#)
[Profil](#)
[Login for at vise private beskeder](#)
[Login](#)

Musikken uden navn - Af Morten Zeuthen

Dansk Musik Tidsskrift Forum Indeks -> Debatindlæg

Vis foregående emne :: Vis næste emne

Forfatter	Besked
Administrator Site Admin	Skrevet: Tirs 24 apr, 2007 10:56 Emne: Musikken uden navn - Af Morten Zeuthen citér
Indmeldt: 12. apr 2007 Indlæg: 6	<p>Musikken uden navn</p> <p><i>Af Morten Zeuthen</i></p> <p>Engang var DMT's hovedartikler stort anlagte komponistportrætter, og grundige værkanalyser. I dag analyseres i stedet musiklivet. Der er angiveligt "Something rotten in the State of Denmark". Det er ikke rollerne som Hamlet eller Ophelia der konkurreres om i DMT, men der desværre ved at opstå kø til rollen som den der lader tæppet gå, og lukker & slukker.</p> <p>Der bliver i dag fra mange sider stillet spørgsmålstegn ved partiturmusikkens position. Og hermed forsøger jeg – som ikke er komponist – mig med et par andre svar på nogle af de spørgsmål DMT har belyst omkring årsskiftet 2006 - 2007. Denne artikel er sendt til DMT i januar, men DMT har først fundet anledning til at bringe den nu. Jeg bevæger mig i artiklen væsentligt ud over mine faggrænser som cellist. Dette er altid risikabelt, men jeg vil argumentere for at det er nødvendigt at prøve. Jeg håber mit indlæg vil blive et af mange forsøg på netop at krydse faggrænserne.</p> <p>Meget tyder nemlig på at frustrationer er ved at splitte komponister og musikere og publikum ad. Det er alvorligt når DMT i en længere artikelrække sår alvorlig tvivl om symfoniorkestrenes eksistensberettigelse. Alvorligt fordi: hvem tror for alvor på, at de penge som kunne spares ved at nedlægge et symfoniorkester i nævneværdig grad kommer fx den ny eksperimenterende musik til gode? I første omgang vil dette føre til færre musikere, mindre konservatorier og færre mennesker som lytter til partiturmusik. Den sammenhængskraft der stadig eksisterer i det klassiske musikliv skal styrkes, og det er opsigtsvækkende, men uklogt at nedlægge vigtige musikalske bastioner længe før andre er blevet skabt.</p> <p>I lederen af januar nummeret af DMT gengives profetier og der bliver truttet i vædderhornene: Denne gang slår Babelstårnet revner: Fordi den "nye såkaldt moderne musik" stadig er henvist til en tilværelse "indenfor rammerne af de fortidige former og æstetiske teoridannelser" "Holdt</p>

udenfor indflydelse af frygt for vandalisme". Og holdt nede på grund af "magt, penge, privilegier, prestige, positioner."

Hvem holder den ny musik nede for at beholde deres job? Hvor findes den ansvarlige musiker eller orkesterchef i den vestlige verden, som regner ny musik for vandalisme? Hvem vil ikke yde sit yderste – også ved at ændre rammerne og formerne for vores musikerskab eller koncertform – hvis man derved kan nå et seriøst, yngre publikum? At mene at det er "magt, penge, privilegier, prestige, positioner" der gør at musiklivet i dag ikke erobrer ny territorier er ganske enkelt en antikveret og jeg vil sige skadelig analyse.

Musikere, orkesterledere og pladeselskaber kan se med misundelse på fx Georg Baselitz's særudstilling på Louisiana sidste år; i månedsvis pustede hans malerier nyt liv i museet. Og så tog folk den faste udstilling af malerkunstens Stravinskij'er, Brahms'er og Nielsen'er med i forbifarten. Hvor ville vores musikliv stå meget stærkere, hvis vi havde ny-musikbegivenheder, som kunne skabe tilsvarende dynamik. Så ville den oplevelse af smalhans, som tydeligvis desillusionerer især de unge i branchen næppe være så udtalt: Vi ærgrer os alle – også de som ikke er unge – over de for snævre miljøer, for få frie midler, og over for lidt indflydelse og efterspørgsel. Derfor griber musikere og arrangører de fænomener, som kan bringe musiklivet videre fra vores gamle slidte bastioner, med kys hånd: Hvad enten ideerne bæres af Astor Piazzolla, Sigurd Barret eller Arvo Pärt. Berliner Filharmonikernes initiativ, "Rhythm is It", som er blevet gengivet som dokumentarfilm sidste år, beviser at selv musik-magtens højborgere er klar til at gå nye veje: Med Stravinskij's "Sacre du Printemps" etablerede orkestret med Simon Rattle i spidsen et samarbejde med en danseinstruktør, en slags danse-forestilling sammen med utilpassede unge fra de nedslidte berlinerforstæder, en forestilling om musik og medmenneskelighed og liv.

"Magt, penge, privilegier, prestige, positioner" skriver DMT; den analyse graver kun grøfter og burde være forladt, i takt med at partiturmusikken afgørende mistede sin dominerende markedsandel og sine mæcener for en menneskealder siden. Engang var den klassiske musik magthavernes musik. Kirkens, adelens og borgerskabets. Det er slut nu, partiturmusikken har for første gang i 600 år ingen stærke forbundsfæller, som vi skal gøre tilpas. Lad os nyde friheden. Og erkende de fælles problemer:

Den gængse klassiske musik forbruges i dag fortrinsvist af det som medieforskerne har kaldt "Det rosa segment", og som består af ældre, ikke højt uddannede og ikke højt aflønnede medborgere. Medieforskningen er blevet en central del af såvel public service som de kommercielle kulturudbyderes strategi, og præcisionen i analyserne er høj. Det er ikke længere det højere borgerskab som garanterer X-købing Musikforenings økonomi og prestige, og som går til koncerter og køber plader. Så orkestre og musikere er ikke længere beskyttet af – eller i lommen på – overlægen, landsretssagføreren og bankdirektøren. Tag med ud og se. Det publikum som indfinder sig i dag, kommer på et ret løst grundlag, måske har man set koncerten annonceret i menighedsbladet, måske gider man ikke se fjernsyn, eller man har engang hørt om musikeren. Måske kender publikum Vivaldi's "De fire årstider", eller også kender de lidt til de annoncerede

komponister. Publikum opfatter – hvis vi ser bort fra den snævre inderkreds af abonnenter – det at gå til koncert som en løs chance, et vildskud, noget man prøver. Folk ved sjældent rigtig hvad de går ind til. Mest af alt fordi vi musikere og komponister ikke er gode til at henvende os til publikum. Dette gør at den ny partiturmusik i dag knapt nok har noget ansigt udadtil.

Vi har ikke engang et rigtigt navn! Redaktøren på DMT, som måske er den skarpeste pen i skuffen, har i januarnummeret ikke noget mere mundret at byde på end vendingen "den nye såkaldt moderne musik", når han skal beskrive den musik, der er bladets udgangspunkt. Det udtryk som jeg her gør brug af, "Partiturmusikken", er vel heller ikke for heldigt: Musik er klang, et partitur er af papir.

Hvad ellers: "Klassisk Musik" - hvordan kan musik være klassisk hvis den er skrevet i går? Og begrebet "Moderne musik" har sjældent det mindste med mode at gøre...

Et spørgsmål: Hvordan kan en kunstart opnå synlighed eller dialog med publikum, hvis den unddrager sig identifikation, hvis den trækker sig tilbage fra genkendeligheden i en sådan grad at den ikke engang vil have et navn? Når den ny musik skal karakterisere sig selv, går øvelsen ofte ud på at undsige så mange kendte begreber som muligt: Min musik er ikke ligesom dette, eller dette eller dette. Og DMT har i 2006 lagt spalteplads til megen velformuleret og begavet bakken ud af såvel kammermusikken, som orkestermusikken. Og senest måtte en komponist give afkald på at blive kaldt komponist.

Jeg tror at vores musik ville stå stærkere hvis såvel komponister og musikere – hvis vi blev vækket klokken fire om natten – kunne give ti grunde til at vi netop nu er så besatte af netop vores tone-univers, som vi er. Denne egenskab er der andre kunstnere der besidder, og mit bud er, at det er her, det kunstinteresserede publikum går hen. OK, den ny partiturmusiks vigen tilbage fra identifikation kan med rette ses som en følge af et behov for frihed til at skabe noget nyt og helt egenartet. Men vi befinder vi os givetvis i den mindst korrumpere af alle kunstarter, og kunne i højere grad vove det ene øje i identifikationens navn, hvis vi ønskede at andre skal fik øje på os. I sagens tjeneste.

Men selv hvis vi havde et navn, et brand eller en synlighed, så måtte vi indse at den del af publikum vi helst ville have i tale – nemlig de åbne og nysgerrige – ikke nødvendigvis behøver koncerter for at få deres nysgerrighed tilfredsstillet. Et andet ubekvemt spørgsmål: Er koncertlivets funktion i dag i mindre grad end tidligere den at tilfredsstille publikums nysgerrighed? Nysgerrige finder gratis og lynhurtigt objekter i den enorme diversitet kulturudbuddet – og ikke mindst internettet – repræsenterer. De nysgerrige er derude, og vi har brug for dem. Men den tid er måske forbi, hvor deres musikforbrug alene kan sikre en hel genres overlevelse. Vi bliver nødt til at påtage os en identitet og forpligte os til en vis grad af udsagn, tilsagn og tydelighed, hvis vi ikke skal forsvinde helt ud af medie billedet.

Ser mange komponister i dag først og fremmest sig selv som forskeren, der indsamler nyt materiale til senere generationers bearbejdelse? En musikkens Galathea – videnskabsmand, som filmer klarinetklapper i stedet

for dybhavsfisk? Spørgsmålet frem for svaret? Hvis dette er tilfældet: Hvornår er vi så kommet så langt forud for vort publikum, at de aldrig indhenter os? Er det ikke på tide at medvinden til de som implementerer forskningsresultaterne – koncertarrangører, musikere og komponister – styrkes?

Jeg tror på Treenigheden: Komponisten, Musikeren og Publikum. Kære ny komponister: Vend ikke ryggen til koncertsalene i ærgrelse eller skuffelse. Vi skal bruge nye kompositioner, og ny koncertformer og musikerprofiler i fremtiden. Held og lykke med laptoppen, med reklameindustrien, filmmusik, lyddesign og ringetoner. Men jeg tror vi kommer til at savne den scene hvor musikken er det primære, hvis I melder jer ud af treenigheden, som flere af jer angiveligt er fristet til. Jeg tror dette ville afstedkomme den samme frustration som når en musiker går fra en strygekvartet til et balletorkester.

Hvad kan man gøre: To meget forskellige eksempler på måden vi kan forholde os til publikum på: For 25 år siden afholdt Radiosymfoniorkestret over flere sæsoner "Mandagskoncerter". Her kunne man stifte bekendtskab med et stort udvalg af de ny komponister, som ikke var indspillet på plade. Og det var rigtig mange, også store internationale navne. For ikke at bibeholde for mange "vamle levn fra den klassiske musiktradition" (DMT januar 2007) spillede vi i dagligtøj. Man talte om koncertseriens "dokumentationsværdi", og satsede på det nysgerrige publikum, som ikke dengang havde nær så nemt ved at finde emner for nysgerrigheden, som det har i dag. Ved Mandagskoncerterne blev ikke kælet for hverken musikere eller publikum. Der var skåret ind til benet. Med for lidt prøvetid, og for lidt kærlighed. Koncertserien ebbede ret hurtigt ud. Men det var godt koncerterne var der, en del af musiklivets grokraft hentes i de nye initiativer og ideer.

Så er der måske i virkeligheden mere futurum i Wundergrund – konceptet fra 2006. Fordi det som sit udgangspunkt vælger, at musik er et mellemværende vi har med publikum. Ved "Mandagskoncerterne" var komponisterne tunge drenge som Tristan Murail og Wolfgang Rihm, det er det nok ikke helt i Wundergrund. Men her interesserer man sig til gengæld for publikum, hvad man ikke gjorde til Mandagskoncerterne. Tænk hvis flere havde fx Per Nørgårds vilje og evne til kontakt på alle niveauer, til kolleger, musikere og publikum? Det kan lade sig praktisere at skabe kunst og forstå sit publikum samtidig. Bartok kendte folketonen indefra, Sjostakovitsj skrev under tvungen hensyntagen til en altdominerende politisk virkelighed. Det handler ikke her om enighed, fodslag eller samstemmighed kunstner og publikum imellem. Dette kommer der kun slap pop ud af. Men det er arten og omfanget af den indbyrdes korrespondance der afgør, om en kunstnerisk virkelighed er levedygtig.

Vi har – med et par tunge tyske filosoffer i ryggen – en solid tradition for at se ned på publikum.

Dengang publikum var stort og knus-elskede Tjaikovskijs 1. klaverkoncert var folk borgerlige, omklamrende flokdyr. Og når publikum i dag udebliver, så er publikum bevidstløse ofre for "Stjerne for en aften – syndromet". Ingen af disse holdninger afspejler den interesse for publikums begavelse

og åbenhed, som andre kunstarter har bedre øje for. Dette kan være en af grundene til, at vi har mistet så megen publikumsopbakning, til fx den ny malerkunst, den ny dramatik eller filmen, for den sags skyld.

Den kunstneriske frodighed, som ifølge januar nummeret af DMT præger Polens yngre komponistgeneration, stammer måske netop fra den forståelse for publikum og musikens aftagere, som er karakteristisk for Penderecki og Góriccki. Publikum er før blevet brugt til at spille bold op af. Kan man gøre det igen? Et lavpraktisk forslag: Hvorfor ikke lægge et spørgeark ud på stolesæderne til de mere hard-core ny musik-koncerter: "Hvor har du hørt om koncerten? Kunne du tænke dig at komme igen? Hvad var mest interessant/mest frastødende i koncertafviklingen? Ville du hellere kunne gå rundt end at sidde ned? Andre forslag?"

Det er stadig vore symfoniorkestre og operaen som sælger billetterne indenfor den klassiske musik. Når DMT i januar beskriver indkredser symfoniorkestrenes bidrag til fremtidens musikliv, så spørger man en orkesterleder, en guitarist og to komponister: Komponisterne er ikke glade for det tunge maskineri og den stressede arbejdsgang i symfoniorkestrene, man kan angivelig få traumer blot af at omgås musikkens mellemmand, musikerne. Orkesterchefen Per Erik Veng entrerer helst kun med de få komponister som kan matche Radiosymfoniorkestret, dvs. sælge mange billetter, og guitaristen fortæller om virkeligheden i små ny-musik-ensembler. Hvorfor beder DMT ikke en orkestermusiker om et bud på hvorfor der bliver spillet så lidt ny musik ved orkesterkoncerterne? Og hvorfor spørger man ikke repræsentanter for publikum, måske den mest afgørende aktør i dagens spil om kulturinstitutionerne?

Der er faresignaler når det gælder partiturmusikkens fremtid. Men giftigst er det, hvis vi indbyrdes prøver at hugge blyanter i hinandens penalthus, og egenhændigt nedlægger hinandens bastioner og frontfigurer. Vi har i København en ny stor Opera, og snart en stor, kostbar, smuk sal i DR-Byen. 40 % flere sæder skal sælges i Københavns-området, for at det hele giver mening. Hvem byder ind på ugentligt at fylde salen i DR-Byen andre end Radiosymfoniorkestret? Jeg mener det er vigtigt at betragte partiturmusikken som det store og sarte økosystem det vitterligt er. Det er ikke sikkert at nogen af tandhjulene vil rotere uden de andre.

Jeg har selv bevidnet mange ærgerlige Clashes of Civilisations, i mødet mellem komponister og musikere. Og jeg har også spillet mange ny musik-koncerter, hvor publikums nysgerrighed ikke var tilstrækkelig til at give seancen mening, for nu at sige det pænt. Dette betyder bare ikke, at vi skal nedlægge hverken vore musikere, komponister eller publikum. Det betyder at vi skal til at tage hinanden meget mere alvorligt. Det er ikke hverken visionært eller modigt at komme fremskridtet i møde ved at afskaffe hinanden. Fremtiden ankommer en dag, og lad os arbejde hårdt på, at vi lever så længe, og at vi er godt rustet.

Vi kunne jo begynde med at enes om et navn til vores musik.

Morten Zeuthen er cellist og professor ved Det Kongelige Danske Musikkonservatorium

DEBAT

Kære
Morten Zeuthen

Mange tak for dit svar i sidste nr. af DMT på min artikel "Fjernt fra virkeligheden" (DMT nr. 1, 2007/2008).

I min artikel rettede jeg en skarp kritik specielt imod de klassiske musikere, som jeg kritiserede for at være for ukritiske, rutineprægede og "professionelle" i deres tilgang til musik. Set i bagklogskabens lys, var min artikel først og fremmest tænkt som en form for idealistisk bøn til det Klassiske musikliv som helhed (dermed også til mig selv), omkring vigtigheden af, at vi altid må huske først og fremmest at være *kunstnere*. At vores musik primært skal fremstå som *poetisk* og *kunstnerisk*, og i mindre grad "professionelt" eller som "godt håndværk". Dét kan jeg selvfølgelig sagtens komme og sige som en naiv 2. års-studerende. Men jeg må understrege, at mit indlæg var tænkt positivt og konstruktivt. Jeg forstår, at musikere (og selvfølgelig også komponister) må arbejde hårdt for at opbygge og vedligeholde deres håndværksmæssige færdigheder, så de bliver optimalt udrustet til at udtrykke den *poetiske* musik, jeg taler om.

Jeg forstår således, at min artikel kan virke ignorant over for musikere og som et "sensationsjournalistisk" forsøg på at skabe ballade og "en god historie". Og det skal

jeg da heller ikke sige mig totalt fri for, at den gør. Det er indlysende at nogle af mine pointer er sat lidt på spidsen – men som man siger: overdrivelsen fremmer forståelsen.

Mit ærinde var først og fremmest at bringe spørgsmålet omkring det skel mellem musikere og komponister, som jeg oplever, på banen, og at fremme en dialog omkring tingene, så de to parter i fællesskab kan mødes omkring deres primære opgave: at skabe god musik. Det var også derfor, jeg valgte at offentliggøre min artikel i DMT og ikke i konservatoriets interne blad "Besyv". Jeg føler, det er vigtigt med en større opmærksomhed omkring sagen.

I dit svar på min artikel, tog du musikerne i forsvar og udtrykte skepsis omkring dialogen i DMT. Det forstår jeg, og må dertil sige, at dialogen selvfølgelig ikke skal finde sted i et blad, men helst i vores dagligdag på Konservatoriet. Derfor er jeg meget glad for det bemærkelsesværdige skridt du tager mod samarbejde og dialog, ved at bestille et 10-minutters værk af mig for solocello. Dét viser netop en stor vilje og lyst til samarbejde fra din side (som repræsentant for "musiker-fløjen"), og modbeviser dermed flere af de pointer, jeg fremsatte i artiklen. Det må trods alt ses som en usædvanlig gestus, at en professor på konservatoriet bestiller et værk hos en 2. års kompositions-studerende. En gestus, der klart tager

afstand fra den formaliserede fagopdeling, "opblæste selvforståelse" og selvhøjtidelighed, som jeg skrev om.

Det er derfor med stor fornøjelse, at jeg tager imod din bestilling. Og jeg vil bestræbe mig på at leve op til din betingelse om, at værket skal kunne appellere til et bredere publikum.

Jeg vil i øvrigt henvise til en anden artikel, jeg har skrevet: "Musik som oplevelse". Den er lagt ud på DMT's debatforum på hjemmesiden, hvor alle der har lyst, er yderst velkomne til at komme med kommentarer og kritik.

I dén artikel vender jeg blikket indad og henvender mig først og fremmest til komponister, med en tekst, som uddyber mine tanker om en mere *kunstnerisk*, nutidig og progressiv musik, musikforståelse samt strategi for "kunstmusikken". På den måde håber jeg at rette op på eventuelle misforståelser af min kritik, som gjaldt generelt for hele det klassiske musikliv, og dermed ikke for de klassiske musikere alene.

Anders Monrad

Mere debat på DMT's debatforum på www.dmt.dk indtastet på

Læs Anders Monrads "Musik som oplevelse" og følg med i debatten om den ny musiks selvforståelse. Læs bl.a. Peter Hankes indlæg om

koncertformen, hvor forfatteren bl.a. svinger pennen med følgende bemærkning:

»Når jeg tænker tilbage på mange år med let postulerede, halvkedelige koncerter både som udøver og som arrangør, kan jeg blive lidt svedt ved tanken om, hvor meget vi egentlig spilder hinandens tid ved samlebandet i musikfabrikken og aldrig for alvor har anvendt en stor gruppe begavede menneskers kapaciteter, som i virkeligheden må nøjes med en anonym fremtræden på podiet og kun i rituelle former anerkendes for den viden og indsats, der kommer til udtryk. Vores erhverv er for primitivt tænkt.«

[Tilbage til toppen](#)[profil](#) [pb](#) [email](#)**Peter Hanke**□ Skrevet: Fre 19 okt, 2007 21:03 Emne: Re: Musikken uden navn - Af [citor](#)
Morten ZeuthenIndmeldt: 19. okt 2007
Indlæg: 1

Morten Zeuthens grundige og velovervejede indlæg er et vigtigt udsagn, der burde kunne afføde en bredere diskussion om at finde veje ud af den massive krisetilstand, miljøet befinder sig i.

Jeg deler grundpræmisserne i analysen om den indre fremmedgørelse, der er sket, og jeg synes at der er mange gode grunde til at lede efter de fælles værdier, som den del af musiklivet, DMTs segment repræsenterer, hævdes at have. I lyset af det sidste DMT-nummer om symfoniorkestrenes repertoire er der endnu mere grund til at grave noget dybere efter, hvad partiturmusikken (jeg synes i øvrigt ikke at termen er problemet) og dens aktører egentlig har til fælles.

Mit svar her er ikke noget forsøg på en udtømmende analyse af en meget kompleks problemstilling, men en simpel påpegning af nogle dogmer, som vi trænger et opgør med, og som det ville være interessant at høre andres mening om:

1. KoncertEN er en udrydelsestruet dinosaur

Både store og små kulturinstitutioner med musik som formål samt støttesystemerne er præget af en industriel tankegang, som må gennem en revolutionsproces for at overleve til næste generation. Uanset hvor lødig musikken er eller hvor lille et specialpublikum, man tiltrækker til ny eller gammel musik, er og bliver koncertformen den eneste kontrakt mellem en producent og en forbruger, som vores musikliv tillægger værdi. Vi bekræfter derfor hver eneste dag en konsumerisme, som kunstarten musik ikke er tjent med.

Når jeg tænker tilbage på mange år med let postulerede, halvkedelige koncerter både som udøver og som arrangør, kan jeg blive lidt svedt ved tanken om, hvor meget vi egentlig spilder hinandens tid ved samlebåndet i musikfabrikken og aldrig for alvor har anvendt en stor gruppe begavede menneskers kapaciteter, som i virkeligheden må nøjes med en anonym fremtræden på podiet og kun i rituelle former anerkendes for den viden og indsats, der kommer til udtryk. Vores erhverv er for primitivt tænkt.

Samtidig tror jeg meget stærkt på partiturmusikkens udtryk og potentiale, og selvfølgelig kan traditionelle koncerter give dybe og store oplevelser for alle. Bestræbelserne går på at gøre musikerens møde med verden mere vedkommende, åbent og oprigtigt. Opgøret handler om afskaffelse af formalisme mere end værkerne og den klingende musik

Koncertformen må transformeres til noget, der åbner og inkluderer, og lader performernes og komponisternes tilstedeværelse være anledning for en betydeligt større deling af erfaring og indsigt med den gruppe, vi plejer at kalde publikum. Der finder en grov generalisering hver eneste gang begrebet "koncert" nævnes, og den første revolutionære ide, jeg vil plædere for er, at hæve jerntæppet mellem udøvere og publikum.

2. "Publikum" findes ikke længere

Dybest set er det både nedladende og hånligt at betragte koncertgængerne som en ensartet og homogen masse - et "segment" eller målgruppe for samme generaliserende forbrugermetaforer som ovenfor nævnt.

Billedkunstner og professor Bjørn Nørgård har på den mest elegante måde karakteriseret dette fænomen og imødegået faren for banal generalisering. Adspurgt i et radiointerview hvordan han formidler sit ofte krævende billedsprog til almindelige mennesker svarer han ganske nedtonet: "Jeg har aldrig mødt et almindeligt menneske". Et udsagn, der bærer to vigtige budskaber i sig; kunstneren er optaget af hvordan det andet menneske reagerer på det udsagn, man fremsiger - og - enhver individuel oplevelse og opfattelse er legitim samt interessant for kunstneren. I sandhed et humanistisk ideal, som partiturmusikkens udøvere og institutioner bør forholde sig til i al sin mangfoldighed.

Hvis dette princip projiceres til et institutionelt og organisatorisk niveau møder vi måske en ny mulighed for at raffinere formidlingen istedet for at forsimple den, stille eksperternes dybde til rådighed i stedet for at forfalde til professionel arrogance og krav om borgerlig dannelse. Kravet vil være en etablering af hidtil uset fantasi omkring formerne og mulighed for at inkludere og imødekomme det enkelte menneske, som ikke længere vil acceptere at blive betragtet som en forbruger, men som gæst hos et medmenneske.

Som det fremgår er jeg dybt og inderligt enig med MZ i problemet med den voksende arrogance og forbrugermetendenser i miljøet, men jeg tror også at der er veje ud af dette. Verden er nysgerrig nok, autenticitet er på mode, og opgaven er at artikulere sin generøsitet på trods af institutionelle strategier og magtspil.

Venligst

Peter Hanke, dirigent

www.exart.org

Tilbage til toppen

profil

pb

email

www

Vis ikke emner ældre end:

[nytemne](#)

[skriv indlæg](#)

Dansk Musik Tidsskrift
Forum Indeks ->
Debatindlæg

Alle tidspunkter er GMT + 1 (CET/Europa)

Side 1 af 1

Gå til:

Du **kan ikke** skrive nye indlæg i dette forum
 Du **kan ikke** besvare indlæg i dette forum
 Du **kan ikke** rette dine indlæg i dette forum
 Du **kan ikke** slette dine indlæg i dette forum
 Du **kan ikke** stemme på afstemninger i dette forum

Powered by phpBB © 2001, 2005 phpBB Group